

Élénk munka a zsinat ötödik ülészakán

Tanítványként, ráhagyatkozással

Törvényben rögzítette az „egyházközségek partnersége” fogalmat a [Magyarországi Evangélikus Egyház XII. Zsinata](#) a március 7-ei ülészakán, és élénk vitát folytatott a lelkészutánpótlásról, illetve a 2030-ig tervezett tematikus évekről, érintve a testület teológiai bizottságának szerepét is. Emellett a küldöttek meghallgatták és elfogadták egyházunk országos tisztségviselőinek, bizottsági elnökeinek és a további beszámolóra kötelezetteknek az éves jelentéseit.

Az ülészakot nyitó áhítat során Lázárné Skorka Katalin, a zsinat lelkeszi elnöke az *Útmutatóban* aznapra olvasmányként kijelölt egyik szakasz (Gal 2,16–20) alapján egy különleges „élő könyvtárról” szólt, emberekről különféle történelmi és élethelyzetekben, de legfőképpen azokról, akiknek az élete Krisztusban van elrejtve. Nekik békességük van Istenben; irreális dolgokat művelnek, mert az érthetetlen kegyelem tölti be őket; és szelídek: nem harsog tőlük a közösségi média, az utolsó helyre ülnek, és gyötrőikért könyörögnek. Így említette a hazájától távolra került [Sztehlo Gábor](#) embermenő lelkészt és a hivatalát vesztett [Ordass Lajos](#) püspököt. Mint fogalmazott, tanítványként élni ma is ezt jelenti: Krisztusért szenvedni, igazságtalan helyzetben tűrni, számkivetetten is hűségesnek maradni, csendben várni az Úr szabadítására. A zsinati tagok szívére helyezte: „Gondolkodjunk az isteni bölcsesség mértéke szerint, és el ne vétsük a lényegét. Hagyatkozzunk az Úrra, hadd éljen Krisztus bennünk, és mi őbenne.”

Az első ülés keretében a szokásos napirendi pontok mellett a zsinat új tagjaként esküt tett [Keczkó Pál, az Északi Egyházkerület egy héttel korábban beiktatott új püspöke](#).

Éves beszámolók előrettekintéssel

A második ülésen az országos tisztségviselők éves jelentései hangzottak el. [Szemerei János elnök-püspök írásban benyújtott beszámolójának](#) kivonatos, vetített képes formáját tárta a zsinat elé. A tisztségével járó feladatokat és kötelezettségeket aszerint sorolta fel, hogy határainkon belül és túl milyen állami, egyházi és más civil szereplőkkel tartja a kapcsolatot az országos elnökség tagjaként.

[Pröhle Gergely országos felügyelő szó szerint felolvasott jelentésében](#) arra mutatott rá, hogy a magyar társadalmat egyre markánsabban feszítő ellentétek közepette kell egyházunknak megővnia közösségeinket és hitelt érdemlően megjelenni a világ előtt, megadva „azt a fogódzót, amire a gyorsan változó világ megpróbáltatásai között szükségük van”.

[Dr. Ittész András, a zsinat nem lelkeszi elnöke éves jelentése](#) kapcsán hangsúlyozta: nemcsak az a fontos, hogy egyes nagy témákban a zsinat meghozza a szükséges elvi kereteket meghatározó, előremutató döntéseket, hanem az is, hogy segítse és felügyelje az azokban

megfogalmazott szándékok megvalósulását. Ennek fényében tartja átgondolandónak a zsinati ülészekok gyakoriságának kérdését.

[Lázárné Skorka Katalin beszámolója](#) központi motívumává Krisztus testének az egységét tette, hangsúlyozva, hogy egy reménységre kaptunk elhívást (vö. Ef 4,4). Kiemelte az elnöktársával paritásban megvalósuló szolgálatot, a testvéri légkört és munkamódszert, melyet példaadásnak is szánnak. A közgyűlési funkcióra hivatkozva kérte a zsinat tagjait az aktív munkára és az azt támogató imádságra.

A harmadik ülésen folytatódott az országos tisztségviselők és más, beszámolóra kötelezettek éves jelentéseinek elfogadása. Az országos ügyész, az országos bíróság elnöke, az országos számvevőszék elnöke, a különböző (diakóniai, egyházzenei, építési és ingatlanügyi, evangelizációs és missziói, gazdasági, gyermek és ifjúsági, nevelési és oktatási, valamint sajtó-) bizottságok elnökei, továbbá a gyűjteményi tanács, a lelkésziéletpályamodell-bizottság, a tényfeltáró bizottság és a Gusztáv Adolf Segélyszolgálat elnöke, valamint a protestáns tábort püspök írásban előre benyújtott jelentéseikhez előzetesen, illetve a helyszínen csak néhány kapcsán érkezett hozzászólás.

Önállóan, közös lelkészt foglalkoztatva

[A zsinat előző, 2025. november 28-ai ülészekán](#) már elfogadták azt a koncepciót, miszerint úgy is lehetőség nyílhat egyes egyházközségek együttműködésére, hogy közben a kooperációjuknak nem kell közös jogi személyiséggé válnia. Akkor azonban nem tudtak döntést hozni a jogszabály végleges szövegezéséről, mivel további fogalmi tisztázást tartottak szükségesnek. A mostani ülészek negyedik ülésén dr. Mekis Viktória, a zsinat törvény-előkészítő bizottságának tagja előterjesztésében az „egyházközségek partnersége” fogalom bevezetésére tett javaslatot. Míg a társulásra lépő egyházközségek külön-külön is maradhatnak önálló jogi személyiségek, de együttesen mindenképpen azzá válnak, addig a partnerségben részes egyházközségek egymás mellé rendelt önálló egyházközségek maradnak, és egyezményüket csak egyazon lelkész közös foglalkoztatására kötik. Az előterjesztést követően néhány hozzászólás hangzott el a lelkészek rész-, illetve közösen történő foglalkoztatásáról. Az Északi Egyházkerület lelkészi küldöttei közül Csádó Balázs például a hitoktató lelkészek státuszára irányította a figyelmet, dr. Petriné Chikán Katalin pedig rámutatott: előbb-utóbb elkerülhetetlenné válik a szembesülés azzal a fájdalmas kérdéssel, hogy melyik gyülekezet életképes és melyik életképtelen, és hogy léphet-e partnerségre olyan egyházközség, amely voltaképpen nem tud mit beleadni a partnerségbe. Tölly Balázs, a Soproni Egyházmegye nem lelkészi küldötte arra mutatott rá, hogy az egyház szervezetéről és igazgatásáról szóló 2005. évi IV. törvény kimondja: az egyházközségnek saját lelkésze van. Dr. Giró Szász János, az országos bíróság elnöke arra kérdezett rá, miként válik ugyanazon lelkész a partnerségre lépő valamennyi egyházközség lelkészévé. Az előterjesztő válaszában arról beszélt, hogy a szabályozás nem írja felül a lelkészek választására vonatkozó

rendeleteket, és a lelkeszt a partnerséget alkotó egyházközségek mindegyikében meg kell választani lelkesznek.

Az általános vitát követő részletes vitában a belső egyházi jogi személyek szabályozásával kapcsolatos törvénymódosításokról szóló 2026. évi I. törvény szövegét véglegesítették, és ezzel módosították az egyházi szolgálatról és az egyházi szolgálatot végzőkről szóló 2005. évi III. törvény, az egyház szervezetéről és igazgatásáról szóló 2005. évi IV. törvény, valamint a választásokról és a szavazásról szóló 2005. évi VII. törvény egyes paragrafusait.

Mivel egy-egy partnerség létrejöttét a felettes egyházkormányzati szintekkel is jóvá kell hagyni, és a létrejöttük tényét a nyilvántartásban is rögzíteni kell, a zsinat a törvénymódosítást követően arról is határozatot hozott, hogy az országos presbitériumnak május 31-ig módosítania kell a belső egyházi jogi személyiségek nyilvántartásba vételéről szóló országos szabályrendeletet. Az országos irodaigazgatónak ezenfelül a testület soron következő ülésein tájékoztatást kell adnia arról, milyen partnerségeket vettek nyilvántartásba. Az ülés lezárásaként Szemerei János elnök-püspök úgy fogalmazott: „Ünnepnek tekintjük a pillanatot”, amely lehetőséget ad a kis gyülekezetek számára. Egyúttal felhívta az esperesek figyelmét, hogy felül kell vizsgálni a jelenleg létező társulásokat, mert vannak köztük olyanok, amelyek valójában a most törvénybe foglalt partnerség szellemiségében kötöttek.

Napirenden kívül

Az ülészakon napirendi pontokon túlmutató kérdéssé vált, hogy meddig terjed a zsinat teológiai bizottságának kompetenciája, mik a jogosultságának határai. Mindez azért vetődött fel, mert a nevezett bizottság az ülészakot megelőzően, március 5-én két ülés előterjesztéséhez is véleményt, továbbá módosító indítványt nyújtott be. Március 6-án kelt írásos hozzászólásában dr. Fábri György egyházkerületi felügyelő ez ellen élt kifogással, egyúttal a javaslattal fordult a zsinat elnökségéhez és a további illetékesekhez, hogy a későbbiekre nézve egyeztessenek a zsinat teológiai bizottságának pontos feladatköréről. A felvetett problémára reagálva Ittész András az [ügyrend](#) 10/A. §-át idézte. Ennek értelmében „a teológiai bizottság kötelező feladata mindazon zsinati törvényjavaslatok és előterjesztések véleményezése, amelyek az egyház hitvallásait, tanítását, istentiszteleti életét és alapvető küldetéséhez közvetlenül kapcsolódó szolgálatát érintik”. Hozzátette: azzal, hogy a bizottság a módosító indítványát – melynek benyújtására szintén lehetősége van az ügyrend értelmében – nem az ülészakon, hanem napokkal korábban tárta a zsinat elé, ugyancsak a grémium munkáját könnyítette meg. Mivel pedig az előterjesztők már az érintett ülések megkezdése előtt befogadták a módosító indítványokat, a zsinatnak valójában az azokban megfogalmazott javaslatokkal együtt kellett tárgyalniuk a témákat.

Hitvalló módon – de hogyan?

Az ötödik ülés témáját a 2027-től 2030-ig tervezett tematikus évek adták; az előterjesztő dr. Fabiny Tamás volt. A nyugalmazott püspök, a [CA 500 emlékbizottság](#) elnöke felidézte: az *Ágostai hitvallás* 2030-ban esedékes ötszázadik évfordulójára készülve az elkövetkező időszakban egyházunk a tematikus évekkel arra kívánja felhívni a figyelmet, hogy milyen gazdag jelentéssel bír a *hitvallás* kifejezés – az angol nyelvben például külön szóval jelölik a felekezeti hitvallási iratokat (confession), az egyetemes keresztény hit alapjait rögzítő krédókat (creed) és a bizonyágtételt, tanúságtételt (testimony) –, és hogy mit jelent hitvalló egyháznak lenni.

[A hitvallás és az éneklés](#) 2026-ra meghirdetett éve után a bizottság a következő fogalmakat javasolja a hitvallással párba állítani: *evangélium, tanítványság, felelősség, Krisztusban való egység*. Solymár Péter és Szabó Szilárd hozzászólásaikban arra kérdeztek rá, miként fognak étellel megtelni az említett elvont fogalmak, illetve hogyan fogják megszólítani a tematikus évek nemcsak az egyház belső magját, hanem a társadalmat is.

A zsinat teológiai bizottsága is hasonló meglátások alapján fogalmazta meg előzetes véleményét, és nyújtotta be módosító indítványát arra vonatkozóan, hogy a testület ne ezen az ülészen hozzon végleges döntést e tárgyban. Dr. Ittész Gábor bizottsági elnök szóban is megerősítette álláspontjukat. Mivel az előterjesztő befogadta a módosító indítványt, így a zsinat negyvenhat „igen” és két „nem” szavazattal, két tartózkodás mellett úgy határozott, hogy a CA 500 bizottság folytassa a megkezdett munkát, és a májusi ülészen készítse el módosított javaslatát, figyelembe véve a teológiai bizottság ajánlásait is.

Miből kell utánpótlás?

A hatodik ülés keretében – összhangban a [2025. november 28-ai ülészen hozott zsinati határozattal](#) – beszámoló hangzott el arról, hogy az elmúlt hónapokban milyen munkafolyamatok zajlottak a lelkészutánpótlás kérdésében formálódó stratégia és a hozzá kapcsolódó cselekvési terv előkészítése tárgyában.

A munka koordinálásával megbízott Németh Zoltán, az országos iroda gyülekezeti és missziói osztályának vezetője arról adott tájékoztatást, hogy februárban újabb felmérést indítottak, ezúttal *Lelkeszi helyzetkép* munkacímmel. Ebben a lelkeszi szolgálat jelenleg tapasztalható erőforrásaira és hiányosságaira kérdeztek rá. A beérkezett válaszok azt segítenek megérteni, hogy a fenntarthatóság jegyében milyen területeken kell a stratégiának beavatkoznia a rendszer működésébe a jövő érdekében. Az előterjesztő azt is világossá tette, hogy a stratégiaalkotás során tekintettel kell lenni a jelenlegi működésre, a velünk élő hagyományokra, és nem lehet radikális változtatásokat eszközölni, mert azokat nem fogják elviselni a kereteink.

A hozzászólások során többen is kritikával illették a munkacsoport eddig végzett tevékenységét. Fábri György a konkrét kutatási eredményeket hiányolta.

Prőhle Gergely országos felügyelő kifakadásában visszautalt arra, hogy már évek óta ugyanazokat a köröket futja a mindenkori zsinat ebben a témában; mint fogalmazott, már rég válságstábot kellett volna felállítani. Egyúttal mély fájdalommal vette tudomásul azt is, hogy az [Evangélikus Hittudományi Egyetem](#) részéről senki nem képviseltette magát az ülészakon, miközben idén összesen négyen jelentkeztek teológus-lelkész szakra. Ki és hogyan képes három összefüggő mondatban elmondani a fiataloknak azt, hogy miért vonzó a lelkészi pálya? – tette fel a költői kérdést, majd még egyszer aláhúzta: „Ilyen határozatot már hoztunk néhányszor, hogy majd legközelebb hozunk határozatot.”

Ittész Gábor rámutatott: irreális elvárás volt a zsinat részéről, hogy a munkacsoport egyidejűleg dolgozzon a stratégián és a hozzá kapcsolódó cselekvési terven. Hangsúlyosan zsinati tagként azt fűzte még hozzá: „Ha ég a ház, akkor tüzet kell oltani, de a tűzoltás és a stratégiaépítés két különböző feladat”, a zsinat pedig az utóbbi felől közelítette meg a kérdést eddig, és ez a munka zajlik, szerinte alapvetően jó irányban halad.

A további hozzászólások sorában Gerlai Pál, a zsinat lelkészi alelnöke arról számolt be, hogy a négy, jelenleg elsőéves teológushallgató közül egyikük Sárospatakon, „református tengerben lett megtartva evangélikusnak”, és nagy erőket mozgósítottak azért, hogy ne a református, hanem az evangélikus teológiát válassza.

[Tiborcz Dániel](#), a Somogy–Zalai Egyházmegye lelkészi küldötte annak a meglátásának adott hangot, hogy a fiataloktól azt várjuk: adják oda a szolgálatra az életüket, „amiből Isten adta egy van nekik”. Szerinte nem a lelkészi pálya válságáról van szó, hanem ekkleziológiai problémáról: látszik-e rajtunk, hogy az örömhírt hirdetjük, valamint arról, hogy hogyan kezeljük a kríziseket az egyházban.

Szabó Szilárd, a Tolna–Baranyai Egyházmegye lelkészi küldötte megköszönte az előterjesztőnek azt a „fókuszátállítást”, miszerint valójában az a kérdés, hogy lesz-e „gyülekezet-utánpótlás”. Érti a zsinati tagtársak türelmetlenségét, de szerinte érdemes esélyt adni arra, hogy megalapozott anyag szülessen, mert „a stratégia fiókban marad, ha nincs mögötte konszenzus”.

Krámer György országos irodaigazgató is kiállt az előterjesztő mellett. Mint fogalmazott: olyan feladat van a munkacsoportnál, amelyet „sok grémium megpróbált már megcsinálni”. Azt is hozzátette: „Nem horgászokat kell keresnünk, hanem arról [kell] beszélni, hogy döglött a víz, nincsen benne hal.”

Németh Zoltán utolsó megszólalásában úgy fogalmazott: nem a lelkészképzést kell vonzóvá tenni, hanem a lelkészi hivatást. Élni és gyakorolni a lelkészi életmódot egészen más, mint teológiát tanulni. „Mi van akkor – tette fel a kérdést –, ha a stratégiakészítő arra jön rá, hogy jelenleg kimondottan felelőtlen lelkészi pályára hívni embereket? És hogyan tudjuk úgy vonzóvá tenni, hogy közben őszinték is legyünk, hogy adott helyeken és helyzetekben milyen rendkívüli nehézségek, kihívások között kell lelkésznek lenni?”

A zsinat a teológiai bizottság módosító indítványában foglaltak szerint végül – harmincöt „igen” és két „nem” szavazattal, négy tartózkodás mellett – arról hozott határozatot, hogy a munkacsoport a májusi ülészsakra konkrét javaslatot kell tegyen a stratégia tekintetében a zsinat elé, a hozzá kapcsolódó cselekvési terv kidolgozásának határidejét azonban október közepére módosította.

A hetedik, utolsó ülésen [a házasság és az elköteleződés évének](#) beszámolóját fogadták el a zsinati tagok, majd a zárszóban Lázárné Skorka Katalin – miután a május 29-ei ülészsakot és a tárgyalandó főbb témákat is bejelentette – arra emlékeztette a testület tagjait, hogy a tanítványi lét soha nem volt illúzió tárgya. Jézus is világossá tette, hogy mint bárányokat küld minket a farkasok közé – előtte azonban azt is elmondta: kérjük az aratás Urát, hogy ő küldjön munkásokat (vö. Lk 10,2–3). „Ígéretet kaptunk!” – szólt a zsinat lelkeszi elnökének végső biztatása.

Vitális Judit

[Szemerei János elnök-püspök éves beszámolója](#)

[Pröhle Gergely országos felügyelő éves beszámolója](#)

[Dr. Ittész András, a zsinat nemlelkészi elnöke éves beszámolója](#)

[Lázárné Skorka Katalin, a zsinat lelkeszi elnöke éves beszámolója](#)

Eredeti megjelenés 2026. március 13.

<https://evangelikus.hu/hireink/beszamolo/elenk-munka-a-zsinat-otodik-uleszsakan-tanitvanykent-rahagyatkozassal>